

MODERN GREEK A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
GREC MODERNE A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
GRIEGO MODERNO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 14 May 2007 (morning)
Lundi 14 mai 2007 (matin)
Lunes 14 de mayo de 2007 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Σχολιάστε ΕΝΑ από τα δύο ακόλουθα κείμενα:

1 (α)

Τὸ σπίτι τοῦ Στέργη, ὅσο χειμώνιαζε, τόσο ξάνοιγε τὰ καλοσυνάτα του καλέσματα κ' ἐκεῖ μέσα τύχαινε καμιὰ φορὰ νὰ βρεθοῦν κ' οἱ παλιοὶ φίλοι μοναχικοί, μὰ ὄχι πιά γιὰ νὰ χαροῦνε λεύτερα τὸ δεσμό τους — γιὰ νὰ κάνουν μνημόσυνο τῆς παλιᾶς τους φιλίας τῆς νεκροζώντανης. Ὁ Ἄγγελος ἄκουγε νὰ μιᾶνε μιὰ γλώσσα

5 παράξενη γύρω του· γιὰ ταξίδια, γι' αὐτοκίνητα, γιὰ κοστούμια, γιὰ γραβάτες καὶ μ' εὐθυμοὺς ὑπαινιγμοὺς γιὰ τὰ «κορίτσια», ὅπου πήγαιναν, καθὼς ἦταν ὀλοφάνερο, πολὺ συχνὰ ὁ Νίκος ὁ Στέργης μὲ τὸν Πετρόπουλο. Κι ὀλοένα ἔνιωθε, πὼς ἦταν μιὰ παραφωνία ἢ παρουσία του ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ παιδιά, μιὰ παραφωνία πὺ τὸν πονοῦσε, σὰν τ' ἄκουγε κιόλας νὰ μιλοῦν μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀστοχασιὰ τοῦ κόσμου

10 γιὰ θλιβερὰ περιστατικά, γιὰ τὶς κακοτυχίες καὶ τὶς πίκρες τῶν ἄλλων, πὺ μήτε τὶς ἔνιωθαν, ὅσο κι ἂν εἶχαν τὴν καλὴ διάθεση νὰ τὸ κάμουν. Πόσο ἀλλιῶτικος ἦταν ὁ ἀγέρας μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ καφεενεδάκι τοῦ «Μαύρου Γάτου»! Ὁ ἀδερφὸς τοῦ ἰδιοκτήτη, κοντός, συλλογισμένος, μὲ κατάμαυρο μούσι καὶ μιὰ πλατιά μέρτα τοῦ παλιοῦ καλοῦ καιροῦ, πήγαινε κ' ἐρχόταν κάθε στιγμή βιαστικός, μὲ μιὰ μεγάλη

15 μαγκούρα στὸ χέρι, καὶ μιλοῦσε μὲ καμάρι γιὰ τὰ βιβλία του, γιὰ τοὺς στίχους του, κεντρίζοντας τοὺς νεότερους σ' αὐτὸ τὸ δύσκολο ἀγώνισμα πὺ εἶναι πάντα ἡ ποίηση.

Συχνὰ, καθὼς βράδιαζε, κ' ἦταν περίλυπες οἱ χειμωνιάτικες δεντροστοιχίες κ' ἡ ἄσφαλο γυάλιζε καὶ τ' ἀμάξια μὲ τὰ αἰῶνια κουρασμένα τους ἄλογα

20 κατηφόριζαν τὴν ὁδὸ Ἀμαλίας μ' ἐπίπονο τροχασμὸ, ἦταν μιὰ χαρὰ ἀδιήγητη νὰ πηγαίνεις μὲ τὴν Ἔρση στὸ πλάι σου καὶ ν' ἀκοῦς ἀπὸ τὸ στόμα της νὰ πέφτει καθάριος καὶ πονεμένος, ἀνάμεσα στὰ θαμπὰ φῶτα τῆς νύχτας, ὁ στίχος. Ἐρχόταν κι ὁ θεατρίνος μαζί τους καμιὰ φορὰ κ' ἕνας δυὸ σπουδαστὲς τῆς ζωγραφικῆς — ἡ συντροφιά δὲν ἦταν κλειστή, χωροῦσε πότε τὸν ἕνα, πότε τὸν ἄλλο. Τύχαινε

25 κιόλας νὰ βρέχει ἀργά, σιγαλά, διακριτικὰ καὶ τότε λέγανε πὼς ἔτσι ἴσια ἴσια γινόταν καὶ στὸ Παρίσι καὶ κάτου ἀπὸ τέτοια βροχὴ ἔγραφε τὰ τραγούδια του ὁ Βερλαίν.¹ Ἄ, ὁ Βερλαίν! Πόσο τὸν ἀγαποῦσε ἡ Ἔρση, πόσο τὸν ἀγαποῦσε! Κ' ἔκανε νὰ τὸν ἀγαπήσουν κ' οἱ ἄλλοι, αὐτὸν τὸν καταραμένο, τὸ βέβηλο, τὸν ἀσυμπόνετο καὶ τὸν τόσο γλυκό! Οἱ κουβέντες ἄρχιζαν πάντα μὲ μιὰν ὑπόσχεση, πὺ δὲν

30 τέλειωνε, σὰν ἕνα βέλος, πὺ τὸ πετοῦσαν μὲς' στὸ σκοτάδι καὶ δὲ νιαζόταν νὰ

¹ Σημ.: Paul Verlaine (1844-1896): Γάλλος ποιητής, ἀπὸ τους κορυφαίους εκπροσώπους του Συμβολισμοῦ. Ανήκει στὴν ομάδα των λεγόμενων «καταραμένων ποιητῶν». Ἡ επωνυμία αὐτή, πὺ προέρχεται ἀπὸ ὁμώνυμο βιβλίο του Verlaine (*Les poètes maudits*, 1884), χαρακτηρίζει ταλαντούχους ποιητὲς πὺ ἦρθαν σὲ σύγκρουση μὲ τὴν κοινωνία καὶ τὶς συμβάσεις της, ἐξῆσαν περιπετειώδη ἢ καὶ περιθωριακὴ ζωὴ, συχνὰ στα ὅρια τῆς παρανομίας· αρκετοὶ πέθαναν νέοι.

κοιτάζουν ποῦ ἔπεφτε: «Ὅταν θὰ πᾶμε στὸ Παρίσι...», «Ὅταν θὰ τυπώσω τὸ πρῶτο βιβλίο μου...», «Ὅταν θ' ἀλλάξει αὐτὴ ἡ κατάσταση...», «Ὅταν θὰ κάμω τὴν πρώτη μου ἔκθεση...».

Ὡρες ἀτελείωτες ξεκοσκίνιζαν τοὺς παλιούς, τοὺς φτασμένους· ὁ ἕνας ἦταν 35 ἔτσι, ὁ ἄλλος ἔτσι· τὸ «κοινὸ» εἶναι φοβερὰ καθυστερημένο, διαβάζει ἕνα σωρὸ ἀηδίες, χρειάζεται μιὰ τέχνη καινούρια, ἕναν κόσμον καινούριο... Ὁ θεατρίνος στεκόταν κάτω ἀπὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ Βύρωνα κ' ἔβγαζε ἀπὸ τὸ στόμα του ἀπανωτοὺς τοὺς μονόλογους τοῦ Ἀμλέτου, τοὺς θρήνους τοῦ Λήρ, τὶς μηχανορραφίες τοῦ Ἰάγου, τὶς στιχομυθίες τοῦ Κάσιου καὶ τοῦ Βρούτου,² σὰ νὰ βρισκόταν σ' ἕνα 40 μεγάλο θέατρο, μπροστὰ στὸ κοινὸ τῆς «πρεμιέρας», στὶς ὁμορφες ξεστηθιασμένες κυράδες, ποὺ θὰ τὸν ἄκουγαν κάποτε μὲ κρατημένη ἀνάσα. Τί ὁμορφη ποὺ εἶναι ἡ ζωή! Καὶ νὰ βρέχει, νὰ βρέχει. Καὶ νὰ μὴν ἔχεις παλτὸ καὶ τὰ χέρια σου νὰ τρέμουν καὶ νὰ ἴναι τὸ στομάχι σου ἄδειο, ἀλλὰ σὺ νὰ μὴν τὰ συλλογιέσαι ὅλα τοῦτα καθόλου, μονάχα τὶς ὁμορφες κυράδες νὰ συλλογιέσαι, μὲ τὸ φουσκωμένο στῆθος 45 μέσα στὸ στενὸ, ἐφαρμοσμένο φόρεμα, καὶ τοὺς φαλακροὺς ἐπισήμους μὲ τὰ παράσημα, ποὺ θὰ ῥθουν νὰ σοῦ σφίξουν τὸ χέρι: «Εἶστε ὑπέροχος, ὑπέροχος ἀπόψε!».

I. M. Παναγιωτόπουλος
ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα *Ἀστροφεγγιά. Ἡ ἱστορία μιᾶς ἐφηβείας*
(ἀπὸ τὴν δεύτερη, ξαναπλασμένη ἐκδοση, 1971· πρώτη ἐκδοση 1945).

² Σημ.: Ἀμλέτος, Ληρ, Ἰάγος, Κάσιος, Βρούτος: ἡρωεὺς θεατρικῶν ἔργων τοῦ William Shakespeare

1 (β)

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Εἶναι πολὺ μακρινές οἱ γυναῖκες. Τὰ σεντόνια τους μυρίζουν
καληνύχτα.

Ἄκουμπᾶνε τὸ ψωμὶ στὸ τραπέζι γιὰ νὰ μὴ νιώσουμε πὼς λείπουν.

Τότε καταλαβαίνουμε πὼς φταίξαμε. Σηκωνόμαστε ἀπ' τὴν καρέκλα

5 καὶ λέμε:

«Κουράστηκες πολὺ σήμερα», ἢ «ἄσε, θ' ἀνάψω ἐγὼ τὴ λάμπα».

Ὅταν ἀνάβουμε τὸ σπέρτο, ἐκείνη στρέφει ἀργὰ πηγαίνοντας

μὲ μιὰν ἀνεξήγητη προσήλωση πρὸς τὴν κουζίνα. Ἡ πλάτη της

εἶναι ἓνα πικραμένο βουναλάκι φορτωμένο μὲ πολλοὺς νεκροὺς –

10 τοὺς νεκροὺς τῆς φαμίλιας, τοὺς δικούς της νεκροὺς καὶ τὸν δικό σου.

Ἄκοῦς τὸ βῆμα της νὰ τρίζει στὰ παλιὰ σανίδια

ἀκοῦς τα πιάτα νὰ κλαῖνε στὴν πιατοθήκη κ' ὕστερα ἀκούγεται

τὸ τραῖνο ποὺ παίρνει τοὺς φαντάρους γιὰ τὸ μέτωπο.

Γιάννης Ρίτσος,
ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ *Παρενθέσεις* (1946-7)